

Arrest

nr. 257 586 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische en Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 mei 2019 en hebben zich vluchteling verklaard op 29 mei 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 29 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 3 december 2019.

1.3. Op 26 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 maart 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van G. G.:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Syrische én Venezolaanse nationaliteit. U bent op 14 september 1952 geboren in Syrië in Ras al-Ayn in de provincie Al-Hasakah. U studeerde twee jaar economie aan de universiteit van Beirut in Libanon. U woonde in die periode in Aleppo. Tussen 1975 en 1977 deed u uw legerdienst. U werd naar Libanon gestuurd waar er toen een burgeroorlog woedde. Na uw afzwaaien verdiende u de kost door het herstellen van weefmachines. In 1984 besloot u een betere toekomst te zoeken in Venezuela waar een neef van u woonachtig was. Uw ouders, broers en zussen bleven allen in Syrië. In Venezuela vestigde u zich in de stad Guatire, gelegen in de deelstaat Miranda, waar u tot aan uw vertrek heeft gewoond. In 1988 bent u gehuwd met de Syrische/Venezolaanse Z.(...) K.(...) D.(...) G.(...) (CGVS X en O.V. X). Na jullie huwelijk verkreeg u de Venezolaanse nationaliteit. Jullie hebben samen drie dochters: E.(...) M.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.V. X), en de tweeling J.(...) C.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.V. X) en G.(...) C.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.V. X). In Venezuela werkte u eerst als chauffeur van een camion. Vervolgens startte u een eigen meubelzaak in Guarenas. U werd verschillende keren bestolen en besloot uiteindelijk de winkel te sluiten. In 1996 bent u dan als verkoper beginnen werken voor het bedrijf Magic Queen Trading dat handelde in elektronische huishoudtoestellen. U was voor uw werk veel onderweg. Eén of twee keer werd u op de baan bestolen en een aantal keren moest u een klein bedrag aan de politie betalen om weer te mogen doorrijden. Door de economische crisis in Venezuela zag de eigenaar van Magic Queen Trading zich in 2013 verplicht om de boeken dicht te doen. Sindsdien heeft u niet meer gewerkt. In 2017 werd uw pensioenuitkering stopgezet. In 2002 kreeg u maagkanker. U bent ondertussen genezen maar dient nog medicatie in te nemen die in Venezuela niet langer voorhanden is.

In mei 2014 reden u, uw echtgenote en dochters terug naar huis van een avondfeest toen onbekende mannen op twee moto's "Arabier, stop" riepen naar uw vrouw die achter het stuur zat. U zei aan uw echtgenote dat ze verder moest rijden. De mannen gooiden een steen door de achterraut van jullie auto. Jullie waren volledig in paniek en reden snel via een omweg naar huis. U denkt dat de mannen jullie wilden bestelen of ontvoeren. Uit angst door wat er was gebeurd, bleven uw echtgenote en dochters enkele dagen thuis.

In oktober 2016 was u onderweg naar Rio Chico om er verse vis te kopen. Op een bepaald moment werd uw auto geblokkeerd door een andere wagen. Drie van de vier mannen in de auto stapten uit. Ze waren gewapend en geboden u ook uit te stappen. U moest alles afgeven wat u bij zich had. Hierna bevalen ze u mee te gaan met hen. Ze wilden u ontvoeren. U zei dat u niet meeging. Eén van hen dreigde ermee u neer te schieten maar u herhaalde dat u niet meeging. Eén van de mannen sloeg met zijn wapen op uw hoofd. U viel op de grond en werd nagept. Iemand anders zei dat hij u moest laten liggen, dat u een Arabier bent. De mannen reden weg met uw auto. U belde een vriend op die u kwam halen. U vroeg hem om meteen naar de politie te rijden. U diende klacht in bij de politie. U was nog maar net terug thuis of de telefoon rinkelde. Uw dochter E.(...) nam op en u hoorde haar zeggen: "ik smEEK u, vermoordt mijn vader niet". U nam direct de telefoon van uw dochter over. De man aan de telefoon zei dat als u uw auto wilde terugzien, u moest betalen. U repliceerde dat de auto u niet interesseerde, waarop hij u en uw familie bedreigde en zei dat u hoe dan ook zou betalen. Hij vroeg twee miljoen bolivar. U onderhandelde tot vierhonderdduizend bolivar en vroeg tijd om te bekijken hoe u het geld bij elkaar kon krijgen. Een uur later belden ze u terug op en geboden u het geld in een zak te steken en naar de wijk La Rosa te gaan. Ze dreigden ermee u te doden of uw dochters te ontvoeren als u iemand zou inlichten. Dank zij uw spaargeld en de financiële hulp van twee vrienden en uw voormalige baas had u het gevraagde bedrag bij elkaar gekregen. Een vriend zette u die avond op de afgesproken plaats af en liet u daar op uw vraag alleen achter. De mannen die u eerder die dag hadden willen ontvoeren, vroegen u in hun auto te stappen. U zei dat u niet mee wilde gaan en gaf hen het geld. Ze zeiden dat u uw auto wat verder kon terugvinden en reden weg. U vond uw vernielde auto terug en liet hem naar uw huis slepen. Vervolgens liet u de politie weten dat u uw auto had teruggevonden. Om problemen te vermijden, zei u evenwel niets over het geld dat u had betaald.

In mei 2017 was uw vrouw op een dag aan het aanschuiven in de rij van een supermarkt en zei luidop: "tot wanneer gaan we dit nog moeten verdragen", refererend naar de economische crisis in het land, waarop ze werd aangevallen door een onbekende vrouw die haar zei weg te gaan uit Venezuela als de situatie haar niet aanstond. Uw vrouw haar hand raakte geblesseerd.

In juli 2018 werden jullie thuis opgebeld door een onbekende persoon die geld vroeg. U repliceerde dat u geen werk en geld had maar dat volstond niet om de afperser af te schepen. Er werd mee gedreigd uw dochters te ontvoeren. U diende klacht in bij de politie maar deze bleef zonder gevolg. Na acht à tien dagen namen jullie de telefoon niet meer op en uiteindelijk hebben jullie de telefoonkabel gewoon uitgetrokken.

In diezelfde periode stonden uw dochters op een dag op het punt om weg te rijden uit het winkelcentrum Buenaventura toen een onbekende man in een witte pick-up zijn autoraam naar beneden deed en zonder iets te zeggen een wapen richtte op uw dochters. Hierna zijn ze snel weggereden.

Uit angst dat uw dochters iets zou overkomen, besloten jullie dat zij moesten vertrekken. U verkocht één van jullie twee auto's om hun reis te bekostigen. Ze hebben Venezuela verlaten op 12 september 2018 en dienden hier op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U en uw vrouw bleven nog in Venezuela omdat u bezig was met fysiotherapie en omdat jullie niet de nodige financiële middelen hadden om allemaal samen te reizen.

Op 23 of 24 december 2018 werd u benaderd door een onbekende man die een scherp voorwerp in uw rug duwde, u 'vuile Arabier' noemde en u beval om alles wat u bij zich had, aan hem te geven. U wilde weggrennen, waarop hij uw schouder vastpakte en op de grond duwde. U viel op uw hoofd en de man liep weg. U werd naar huis gebracht en daar verzorgd door uw vrouw. U was te bang om naar het ziekenhuis te gaan.

In maart 2019 werd u op een ochtend bedreigd door een onbekende gewapende man die in uw auto was gaan zitten toen u de garagedeur was gaan dichtdoen. U moest wegrijden en even later vroeg hij u voor een restaurant te stoppen. Daar moest u uw handen op het stuur leggen waarna hij u begon te fouilleren. Hij stal 480 dollar die u die dag bij zich had om nieuwe autobanden te kopen. Hij waarschuwde u niets te zeggen, stapte uit en liep weg.

Op 26 mei 2019 hebben u en uw echtgenote Venezuela verlaten. Jullie vlogen via een transit in Madrid naar België en dienden hier op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw zussen J.(...) G.(...) (CGVS X en O.V. X) en W.(...) G.(...) wonen al geruime tijd in België. U bezocht hen al een keer in 2015. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u ontvoerd of gedood te worden omwille van geld. U zegt evenmin te kunnen terugkeren naar Syrië omwille van de algemene oorlogssituatie aldaar.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart; uw Syrisch legerboekje; het Syrische familieboekje van de ouders van uw vrouw; Syrische uittreksels uit het burgerregister van u en uw echtgenote; jullie Syrische huwelijksakte; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw vrouw; Venezolaanse verzekeringspapieren betreffende de incidenten van mei 2014 en oktober 2016; en foto's van de beschadigingen die uw auto had opgelopen in mei 2014 en in oktober 2016; de klachten die u heeft ingediend bij de politie in oktober 2016 en in juli 2018; de verklaring voor de politie dat u uw auto had teruggevonden in oktober 2016; medische attesten van u en uw vrouw; foto's van u en uw echtgenote die gewond zijn; en een boekje van uw bank met rekeningafschriften.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u en uw echtgenote zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikken (CGVS X, p.4 en p.8 en CGVS X, p.3-4). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de problemen die u heeft ondervonden toen u als verkoper voor Magic Queen Trading werkte (CGVS X, p.11 en p. 21-22), dient er opgemerkt te worden dat ze onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U meende overigens zelf dat u er geen belang aan hechtte (CGVS X, p.11).

Ook het incident van mei 2014 waarbij u en uw gezin werden achtervolgd door onbekende motorrijders die de achterrait van jullie wagen ingooiden met een steen (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.7-8), hoe betreurenswaardig ook, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er blijkt bovendien geen enkele actuele vrees uit bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Bij de aanval van oktober 2016 op uw persoon en de daaropvolgende eis om geld te betalen (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.8), heeft het Commissariaat-generaal dan weer verschillende bedenkingen. Zo gevraagd of de mannen die dag uit waren op uw auto, antwoordde u negatief en legde uit dat ze u wilden meenemen, ontvoeren (CGVS X, p.18). Gevraagd waarom ze u wilden ontvoeren, repliceerde u dat ze op die manier losgeld konden vragen aan uw familie (CGVS X, p.18). U erop gewezen dat ze u uiteindelijk wel hebben achtergelaten, hoewel u alleen, gewond en ongewapend was en zij met drie en gewapend, kwam u niet verder dan te stellen dat u hen had gezegd dat u niet zou meegaan (CGVS X, p.18). U erop gewezen dat ze u toch onder dwang konden meenemen als ze u effectief wilden ontvoeren, stelde u dat dat niet mogelijk was (CGVS X, p.18). Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat ze u hadden geslagen en herhaalde u dat u niet mee wilde gaan (CGVS X, p.18), wat evenwel geenszins een afdoende uitleg is. Dat de mannen erop uit waren om u te ontvoeren, is dan ook weinig aannemelijk. Verder wist uw echtgenote niet te vertellen hoeveel geld de daders die dag van u hadden geëist en hoeveel u uiteindelijk heeft betaald (CGVS X, p.9). E.(...) en G.(...) kwamen niet verder dan aan te geven dat het een hoog bedrag was (CGVS X, p.16 en CGVS X, p.16). Aan J.(...) gevraagd hoeveel geld er in oktober 2016 werd geëist, moest ze het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS X, p.13). Bovendien konden J.(...) en G.(...) geenszins aangeven hoe u toen aan dat geld was geraakt (CGVS X, p.13 en CGVS X, p.16-17). Aan uw echtgenote gevraagd hoe u uw auto had teruggevonden, duurde het even vooraleer ze zich kon herinneren dat de daders u de locatie van uw auto hadden aangewezen (CGVS X, p.10). De gebeurtenissen op die bewuste dag in oktober 2016 zoals ze door u werden beschreven, weten aldus niet te overtuigen. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u de feiten aandikt.

Wat betreft het geïsoleerde incident van mei 2017 waarbij uw echtgenote in de rij van de supermarkt werd aangevallen door een onbekende vrouw omdat ze commentaar gaf op de crisis in Venezuela (CGVS X, p.13 en CGVS X, p.10-11), dient er eveneens opgemerkt te worden dat deze feiten

onvoldoende ernstig of zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder verklaarde u dat uw pensioen sinds eind 2017 niet meer werd uitgekeerd in Venezuela (CGVS X, p.12 en p.22). U stelde dat u om uitleg ging vragen bij de bevoegde instantie en er daar werd gezegd dat u een Arabier bent en dat Venezolanen belangrijker zijn dan u (CGVS X, p.12). Gevraagd of er door de Venezolaanse autoriteiten letterlijk werd gezegd dat uw pensioen werd stopgezet omdat u een Arabier bent, repliceerde u negatief maar stelde dat er wel werd gezegd dat er Venezolanen zijn die belangrijker zijn dan u (CGVS X, p.22). Gevraagd of de pensioenen van de Venezolanen nog wel allemaal worden uitgekeerd, meende u te denken van wel (CGVS X, p.22). Nochtans blijkt uit de informatie van het CGVS dat er voor veel pensioengerechtigde Venezolanen problemen zijn met de uitkering van hun pensioen. U hierop wijzend, bevestigde u enkel dat er veel problemen zijn in Venezuela (CGVS X, p.22). Hoe dan ook, uw pensioenverlies van niet meer dan drie dollar per maand is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt (zie infra).

Voorts dienen er eveneens verschillenden bedenkingen gemaakt te worden bij de telefonische afpersing die begon in de zomer van 2018 en die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt (CGVS X, p.12-13 en CGVS X, p.11-12). U stelde er zeker van te zijn dat degenen die u opbelden en geld eisten van u dezelfde mensen waren als degenen die u in oktober 2016 hadden aangevallen en geld hadden geëist (CGVS X, p.16). U stelde dat u altijd door één en dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS X, p.16). Gevraagd of die persoon verwees naar wat er was gebeurd in oktober 2016, antwoordde u negatief. Gevraagd of u zijn stem herkende, kwam u niet verder dan te stellen dat het leek alsof u die stem al eens eerder had gehoord (CGVS X, p.17). Gevraagd of zijn stem dan leek op de stem van iemand van de mannen die u in 2016 hadden aangevallen, moest u toegeven het zich niet meer te herinneren door de angst die u toen voelde (CGVS X, p.17). Aan uw echtgenote gevraagd of ze weet wie de afperser was, antwoordde ze negatief (CGVS X, p.12). Dat deze afpersing aldus verband zou houden met het incident van oktober 2016 is een louter blote bewering van uwentwege. U stelde verder dat u vier of vijf keer met de onbekende afperser heeft gesproken en uw vrouw één of twee keer (CGVS X, p.16). Gevraagd hoeveel geld er werd gevraagd, repliceerde u dat hij dat niet heeft gezegd (CGVS X, p.16), wat bedenkelijk is. Gevraagd of er concrete afspraken werden gemaakt over hoe het geld overgemaakt moest worden en dergelijke, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u bleef herhalen dat u geen geld had (CGVS X, p.16-17). Samenvattend gevraagd of er dus eigenlijk niet meer werd gezegd dan: "ik wil geld" en "neen, ik geef u geen geld", beaamde u dat (CGVS X, p.17). Als er iemand geld wil afpersen, mag nochtans worden verwacht dat hij/zij concrete acties zou ondernemen. Uw verklaringen over de afpersing blijven aldus te vaag. Ook uw vrouw heeft nooit een bedrag horen noemen (CGVS X, p.12). Aan haar gevraagd of er aan u een bedrag werd genoemd, moest ze overigens het antwoord schuldig blijven (CGVS X, p.12). Gevraagd of ze aan u had gevraagd of de beller een geldbedrag had genoemd, antwoordde ze opnieuw het niet meer te weten (CGVS X, p.12). Bijkomend dient er nog opgemerkt te worden dat u in 2016 onmiddellijk zonder aarzelen aan de eis van de afpersers tegemoet was gekomen, waar u in 2018 voet bij stuk hield en steeds weer weigerde. Deze complete verandering in uw houding ten opzichte van uw beweerde vervolgers, roept verder vragen op bij uw relaas. Verder dient er nog op gewezen te worden dat u en uw vrouw op geen enkel moment hebben aangegeven dat de afperser jullie nog op een andere manier zou hebben belaagd nadat jullie zijn oproepen niet meer beantwoordden. Aan G.(...) gevraagd of jullie nog telefonisch werden bedreigd na haar vertrek en dat van haar twee zussen in september 2018, moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS X, p.19). Ook J.(...) kon niet vertellen of jullie na hun vertrek nog telefonisch werden bedreigd (CGVS X, p.15). Wat verder vragen oproept bij jullie relaas daar jullie steeds in contact zijn gebleven met jullie dochters na hun vertrek uit Venezuela (CGVS X, p.8; CGVS X, p. 4 en CGVS X, p.4-5).

Wat betreft het incident waarbij jullie dochters werden bedreigd door een gewapende persoon toen ze van een winkelcentrum wilden weggrijden (CGVS X, p.17 en CGVS X, p.12), dient er opgemerkt dat ook deze gebeurtenis eerder vaag blijft. Jullie weten niet wie die persoon was, noch wat hij wilde van jullie dochters (CGVS X, p.17 en CGVS X, p.13). Bovendien dient het incident beoordeeld te worden in het licht van bovenstaande bedrieglijke verklaringen.

Wat betreft het incident van december 2018 waarbij u op de grond werd gegooid door een onbekende persoon die u wilde bestelen, en naar eigen zeggen zware verwondingen heeft opgelopen (CGVS X, p.3 en p.13-15 en CGVS X, p.13), dient er opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat niemand van uw drie dochters tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS melding heeft gemaakt van dat incident.

Nochtans verklaarden u en uw echtgenote dat jullie dochters al een achttal dagen na het incident op de hoogte waren gebracht van wat er met u was gebeurd (CGVS X, p.15 en CGVS X, p.13). Wanneer aan E.(...) tijdens haar persoonlijk onderhoud van 25 januari 2019 expliciet werd gevraagd of u en uw echtgenote nog iets is overkomen, antwoordde ze negatief en voegde daaraan toe dat jullie hen zeiden dat alles goed ging in Venezuela maar hen waarschijnlijk niet ongerust wilden maken (CGVS X, p.8-9). G.(...) stelde op voornoemde datum ook niet te weten of er ja dan neen nog iets is gebeurd na haar vertrek en dat van haar zussen (CGVS X, p.20). Ze gaf eveneens aan dat u en uw echtgenote telkens zeiden dat het goed ging met jullie en meende tevens dat jullie hen geen informatie wilden geven (CGVS X, p.20). Aan J.(...) gevraagd of jullie nog problemen hebben gekend na haar vertrek, repliceerde ze ook het niet te weten en gaf dezelfde uitleg dat jullie hen niet ongerust wilden maken (CGVS X, p.4-5). U erop gewezen dat uw dochters in januari 2019 helemaal niets hadden gezegd over wat er was gebeurd met u in december 2018, antwoordde u dat er misschien niemand iets over had gevraagd (CGVS X, p.15). Zoals hierboven aangetoond, werd er nochtans aan alle drie uw dochters gevraagd naar jullie situatie in Venezuela na hun vertrek. Uw vrouw stelde dan weer dat ze aan haar dochters had gezegd dat uw situatie o.k. was en dat ze er misschien daarom niets over hadden gezegd op het CGVS (CGVS X, p.13). De foto's waarover u zegt dat ze dateren van na het incident van 2018 (zie stuk 12; CGVS X, p.3 en CGVS X, p.13), laten evenwel uitschijnen dat uw toestand ernstig was. Aldus houdt de uitleg van uw echtgenote evenmin steek. Moest u in december 2018 daadwerkelijk op dergelijke manier zijn toegetakeld geweest, mag immers worden verwacht dat uw dochters hiervan melding zouden maken op het Commissariaat-generaal. Hun stilzwijgen over het beweerde incident, zet de geloofwaardigheid ervan op de helling. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat het mag verbazen dat er in de attesten ter bevestiging dat u fysiotherapie heeft gevolgd in Venezuela en die dateren van 15 januari 2019 en 15 maart 2019, helemaal niets wordt gezegd over het incident van december 2018, te meer daar er in de attesten wel wordt verwezen naar het incident van oktober 2016 en de afpersing van juli 2018 (zie stuk 11).

Wat betreft verder het incident van maart 2019 waarbij u werd bedreigd en bestolen door een onbekende gewapende man (CGVS X, p.13-14 en CGVS X, p.14), dient er opgemerkt te worden dat u dienaangaande geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. Hoe dan ook, de door u beweerde diefstal is evenmin zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts verklaarde u nog dat u in Venezuela meer dan een jaar geen medicatie meer heeft kunnen innemen voor uw maag en hart omdat er gewoonweg geen meer was en uw dochters die in een apotheek werkten, het land hadden verlaten en u niet meer konden helpen (CGVS X, p.22-23). Ook uw echtgenote verwees naar het gebrek aan medicatie in Venezuela voor de behandeling van haar gekwetste hand (CGVS X, p.11). Ter zake dient erop gewezen te worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de concrete vrees van u en uw echtgenote ten aanzien van Venezuela eerder vaag bleef. U stelde dat u bang bent om bij een terugkeer ontvoerd en/of gedood te worden omwille van geld (CGVS X, p.23). Uw echtgenote vreest eveneens dat zij of u of jullie dochters bij een terugkeer zullen worden vermoord. Gevraagd wie jullie zou doden, moest ze het antwoord schuldig blijven. Gevraagd waarom ze jullie zouden doden, stelde ze eveneens het niet te weten (CGVS X, p.14).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet loopt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch legerboekje, het Syrische familieboekje van de ouders van uw vrouw, de Syrische uittreksels uit het burgerregister van u en uw echtgenote, jullie Syrische huwelijksakte, uw Venezolaans paspoort en het Venezolaans paspoort van uw vrouw, bevatten enkel identiteitsgegevens betreffende u en uw echtgenote die hier niet ter discussie staan. De

verzekeringpapieren en foto's van uw auto aangaande het incident van mei 2014, veranderen niets aan bovenstaande vaststelling dat voornoemde gebeurtenis niet zwaarwichtig genoeg wordt geacht. Wat betreft de verzekeringpapieren en foto's van uw auto aangaande het incident van oktober 2016, evenals de klacht die u toen had ingediend bij de politie en de verklaring dat u uw auto had teruggevonden, dient er opgemerkt te worden dat op zich niet in twijfel wordt getrokken dat men uw auto toen heeft gestolen maar dat u de poging tot ontvoering evenals de daaropvolgende afpersing door dezelfde daders niet aannemelijk heeft gemaakt. Over deze laatste elementen wordt niets vermeld in voornoemde documenten. De medische documenten van uw echtgenote en de foto's waarop ze staat met een gips om haar hand, bevestigen enkel dat ze gewond raakte aan haar linkerhand toen ze in mei 2017 werd aangevallen maar wijzigen niets aan bovenstaande vaststelling dat het beschreven incident geen vervolging inhoudt. De medische documenten van u betreffende uw rug- en schouderproblemen en uw rekeningafschriften, zijn evenmin van dien aard om een ander licht te werpen op bovenstaande beslissing. Wat betreft ten slotte de klacht die u zou hebben ingediend bij de politie op 7 juli 2018 omwille van de door u beweerde afpersing, dient er gewezen te worden op uw vage verklaringen hieromtrent. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en ook daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit

klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat u, uw echtgenote en drie dochters in Venezuela steeds woonachtig waren in een huurhuis in Guatire (CGVS X, p.7). U had tevens een eigen woning die u zes à zeven jaar geleden heeft verkocht (CGVS X, p.7). U had in uw land twee auto's, één heeft u verkocht om het vertrek van uw dochters te bekostigen, de andere staat bij een vriend in Venezuela. De bedoeling is om deze ook te verkopen (CGVS X, p.10). Tot 2013 was u in Venezuela steeds aan het werk (CGVS X, p.7-8). Hierna kwamen u en uw gezin financieel rond dank zij uw spaargeld en het werk van uw dochters (CGVS X, p.22). Hoewel u verklaarde dat uw spaargeld momenteel op is (CGVS X, p.22), mag worden aangenomen dat u bij een terugkeer zal worden ondersteund door uw dochters. Uw dochters hebben alle drie farmacie gestudeerd aan de universiteit en waren in Venezuela werkzaam in apotheken en een laboratorium (CGVS X, p.4-5 en CGVS X, p.5-8 en CGVS X, p.6). In 2015 kwam u nog drie maanden naar Europa om uw zussen in België en een neef in Zweden te bezoeken (CGVS X, p.10). U had tevens de financiële middelen om tot aan uw vertrek fysiotherapie te volgen en om uw dochters geld mee te geven naar België (CGVS X, p.10 en stuk 11). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>*

[coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en drie dochters, dient er opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw zus J.(...) G.(...) werd in 2015 erkend als vluchteling. Zij woonde voor haar aankomst hier steeds in Syrië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van Z. K. D. G.:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Syrische én Venezolaanse nationaliteit. U bent op 2 januari 1968 geboren in Syrië in Aleppo. Toen u een jaar of acht was verhuisde u met het hele gezin naar Venezuela, waar de broers van uw moeder woonachtig waren. Jullie installeerden zich in Guatire, gelegen in de deelstaat Miranda. U behaalde in Venezuela uw middelbaar diploma. In 1988 bent u gehuwd met de Syriër G.(...) G.(...) (CGVS X en O.V. X). Na jullie huwelijk verkreeg hij ook de Venezolaanse nationaliteit. Jullie bleven woonachtig in Guatire. Jullie hebben samen drie dochters: E.(...) M.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.V. X), en de tweeling J.(...) C.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.V. X) en G.(...) C.(...) G.(...) K.(...) (CGVS X en O.VX). Uw echtgenoot werkte voor het bedrijf Magic Queen Trading dat handelde in elektronische huishoudtoestellen. Ongeveer zes jaar geleden moest het bedrijf de boeken sluiten door de economische crisis in Venezuela. Sindsdien heeft uw man niet meer gewerkt.

In mei 2014 reden u, uw echtgenoot en dochters terug naar huis toen u plots onbekende mannen op twee moto's zag die een steen door de achterraut van jullie auto gooiden. Jullie waren volledig in paniek. U hoorde ze “Arabier, stop” roepen. U reed een paar rondjes om ze af te schudden, wat lukte. Uit angst door wat er was gebeurd, durfden jullie enige tijd niet meer naar buiten te gaan.

In oktober 2016 was uw man onderweg naar Rio Chico om er verse vis te kopen. Op een bepaald moment werd zijn auto geblokkeerd door een andere wagen. Drie mannen in de auto stapten uit. Ze hielden uw man onder schot en geboden hem bij hen in te stappen. Ze wilden hem ontvoeren. Uw man

weigerde mee te gaan. Eén van de mannen sloeg hem met zijn wapen op zijn hoofd. Hij viel op de grond en werd nagept. Iemand anders zei om 'die Arabier' dan maar te laten liggen. De mannen reden weg met jullie auto. Uw echtgenoot belde een vriend op die hem kwam halen. Hij diende onmiddellijk klacht in bij de politie. Terug thuis vertelde hij wat er was gebeurd. Tijdens zijn uitleg rinkelde de telefoon. Uw dochter E.(...) nam op en u hoorde haar zeggen: "vermoordt mijn vader niet". Uw echtgenoot nam direct de telefoon van uw dochter over. De man aan de telefoon vroeg geld en zei dat hij wist waar jullie woonden en dat jullie niet naar de politie mochten gaan. Uw man onderhandelde over het bedrag en is het geld nog dezelfde dag in een zwarte zak gaan afgeven. U was doodsbang maar uw man kwam veilig terug naar huis.

In mei 2017 was u op een dag aan het aanschuiven in de rij van een supermarkt en aan het praten met iemand over de schaarste aan producten in de winkels, refererend naar de economische crisis in uw land, waarop u werd aangevallen door een onbekende vrouw. Ze sloeg u op uw hoofd en hand en zei dat u maar moest weggaan als Venezuela u niet aanstond. Uw hand moest in de gips worden gelegd en u moest fysiotherapie volgen om te herstellen.

In juni 2018 werden jullie thuis opgebeld door een onbekende persoon die geld vroeg en zei dat hij wist waar jullie wonen en waar jullie dochters werken. Hij zei jullie dochters te zullen ontvoeren en vermoorden als jullie niet zouden betalen. Jullie dienden klacht in bij de politie maar deze bleef zonder gevolg. Na een tijdje namen jullie de telefoon niet meer op en uiteindelijk hebben jullie de telefoonkabel gewoon uitgetrokken.

Eind augustus, begin september 2018 stonden uw dochters op een dag op het punt om weg te rijden uit het winkelcentrum Buenaventura toen een onbekende man in een witte pick-up zijn autoraam naar beneden deed en zonder iets te zeggen een wapen richtte op uw dochters. Hierna zijn ze snel weggereden.

Uit angst dat uw dochters iets zou overkomen, besloten jullie dat zij moesten vertrekken. Ze hebben Venezuela verlaten op 12 september 2018 en dienden hier op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U en uw echtgenoot bleven nog in Venezuela omdat hij bezig was met fysiotherapie en omdat jullie niet de nodige financiële middelen hadden om allemaal samen te reizen.

In december 2018 werd uw man aangevallen door onbekende mannen die hem wilden beroven. Ze duwden hem en hij kwam met zijn gezicht op de grond terecht. Hij werd geholpen door omstaanders en naar huis gebracht. Uw echtgenoot was te bang om naar het ziekenhuis te gaan en u verzorgde hem zo goed als mogelijk thuis.

In maart 2019 werd uw man op een ochtend bedreigd door een onbekende gewapende man die in zijn auto was gaan zitten toen hij de garagedeur was gaan dichtdoen. Hij moest eerst rondrijden en werd uiteindelijk bevolen te parkeren. Uw man moest zijn handen op het stuur leggen waarna hij werd beroofd van 480 dollar. De overvaller waarschuwde hem de politie niet in te lichten.

Op 26 mei 2019 hebben u en uw echtgenoot Venezuela verlaten. Jullie vlogen via een transit in Madrid naar België en dienden hier op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw schoonzussen J.(...) G.(...) (CGVS X en O.V. X) en W.(...) G.(...) wonen al geruime tijd in België. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u voor uw leven en dat van uw man en kinderen. U zegt evenmin te kunnen terugkeren naar Syrië omwille van de algemene oorlogssituatie aldaar.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw man zijn Syrische identiteitskaart; uw man zijn Syrisch legerboekje; het Syrische familieboekje van uw ouders; Syrische uittreksels uit het burgerregister van u en uw echtgenoot; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw man; jullie Syrische huwelijksakte; Venezolaanse verzekeringspapieren betreffende de incidenten van mei 2014 en oktober 2016; en foto's van de beschadigingen die jullie auto had opgelopen in mei 2014 en in oktober 2016; de klachten die uw echtgenoot heeft ingediend bij de politie in oktober 2016 en in juli 2018; de verklaring voor de politie dat uw man jullie auto had teruggevonden in oktober 2016; medische attesten van u en uw man; foto's van u die gewond is en foto's van uw echtgenoot die gewond is; en een boekje van jullie bank met rekeningafschriften.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw partner G.(...) G.(...) baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Zijn verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:

Het staat vast dat u en uw echtgenote zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikken (CGVS X, p.4 en p.8 en CGVS X, p.3-4). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de problemen die u heeft ondervonden toen u als verkoper voor Magic Queen Trading werkte (CGVS X, p.11 en p. 21-22), dient er opgemerkt te worden dat ze onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U meende overigens zelf dat u er geen belang aan hechtte (CGVS X, p.11).

Ook het incident van mei 2014 waarbij u en uw gezin werden achtervolgd door onbekende motorrijders die de achterrait van jullie wagen ingooiden met een steen (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.7-8), hoe betreurenswaardig ook, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er blijkt bovendien geen enkele actuele vrees uit bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Bij de aanval van oktober 2016 op uw persoon en de daaropvolgende eis om geld te betalen (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.8), heeft het Commissariaat-generaal dan weer verschillende bedenkingen. Zo gevraagd of de mannen die dag uit waren op uw auto, antwoordde u negatief en legde uit dat ze u wilden meenemen, ontvoeren (CGVS X, p.18). Gevraagd waarom ze u wilden ontvoeren, reprecieerde u dat ze op die manier losgeld konden vragen aan uw familie (CGVS X, p.18). U erop gewezen dat ze u uiteindelijk wel hebben achtergelaten, hoewel u alleen, gewond en ongewapend was en zij met drie en gewapend, kwam u niet verder dan te stellen dat u hen had gezegd dat u niet zou meegaan (CGVS X, p.18). U erop gewezen dat ze u toch onder dwang konden meenemen als ze u effectief wilden ontvoeren, stelde u dat dat niet mogelijk was (CGVS X, p.18). Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat ze u hadden geslagen en herhaalde u dat u niet mee wilde gaan (CGVS X, p.18), wat evenwel geenszins een afdoende uitleg is. Dat de mannen erop uit waren om u te ontvoeren, is dan ook weinig aannemelijk. Verder wist uw echtgenote niet te vertellen hoeveel geld de daders die dag van u hadden

geëist en hoeveel u uiteindelijk heeft betaald (CGVS X, p.9). E(...) en G(...) kwamen niet verder dan aan te geven dat het een hoog bedrag was (CGVS X, p.16 en CGVS X, p.16). Aan J(...) gevraagd hoeveel geld er in oktober 2016 werd geëist, moest ze het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS X, p.13). Bovendien konden J(...) en G(...) geenszins aangeven hoe u toen aan dat geld was geraakt (CGVS X, p.13 en CGVS X, p.16-17). Aan uw echtgenote gevraagd hoe u uw auto had teruggevonden, duurde het even vooraleer ze zich kon herinneren dat de ouders u de locatie van uw auto hadden aangewezen (CGVS X, p.10). De gebeurtenissen op die bewuste dag in oktober 2016 zoals ze door u werden beschreven, weten aldus niet te overtuigen. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u de feiten aandikt.

Wat betreft het geïsoleerde incident van mei 2017 waarbij uw echtgenote in de rij van de supermarkt werd aangevallen door een onbekende vrouw omdat ze commentaar gaf op de crisis in Venezuela (CGVS X, p.13 en CGVS X, p.10-11), dient er eveneens opgemerkt te worden dat deze feiten onvoldoende ernstig of zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder verklaarde u dat uw pensioen sinds eind 2017 niet meer werd uitgekeerd in Venezuela (CGVS X, p.12 en p.22). U stelde dat u om uitleg ging vragen bij de bevoegde instantie en er daar werd gezegd dat u een Arabier bent en dat Venezolanen belangrijker zijn dan u (CGVS X, p.12). Gevraagd of er door de Venezolaanse autoriteiten letterlijk werd gezegd dat uw pensioen werd stopgezet omdat u een Arabier bent, repliceerde u negatief maar stelde dat er wel werd gezegd dat er Venezolanen zijn die belangrijker zijn dan u (CGVS X, p.22). Gevraagd of de pensioenen van de Venezolanen nog wel allemaal worden uitgekeerd, meende u te denken van wel (CGVS X, p.22). Nochtans blijkt uit de informatie van het CGVS dat er voor veel pensioengerechtigde Venezolanen problemen zijn met de uitkering van hun pensioen. U hierop wijzend, bevestigde u enkel dat er veel problemen zijn in Venezuela (CGVS X, p.22). Hoe dan ook, uw pensioenverlies van niet meer dan drie dollar per maand is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt (zie infra).

Voorts dienen er eveneens verschillende bedenkingen gemaakt te worden bij de telefonische afpersing die begon in de zomer van 2018 en die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt (CGVS X, p.12-13 en CGVS X, p.11-12). U stelde er zeker van te zijn dat degenen die u opbelden en geld eisten van u dezelfde mensen waren als degenen die u in oktober 2016 hadden aangevallen en geld hadden geëist (CGVS X, p.16). U stelde dat u altijd door één en dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS X, p.16). Gevraagd of die persoon verwees naar wat er was gebeurd in oktober 2016, antwoordde u negatief. Gevraagd of u zijn stem herkende, kwam u niet verder dan te stellen dat het leek alsof u die stem al eens eerder had gehoord (CGVS X, p.17). Gevraagd of zijn stem dan leek op de stem van iemand van de mannen die u in 2016 hadden aangevallen, moest u toegeven het zich niet meer te herinneren door de angst die u toen voelde (CGVS X, p.17). Aan uw echtgenote gevraagd of ze weet wie de afperser was, antwoordde ze negatief (CGVS X, p.12). Dat deze afpersing aldus verband zou houden met het incident van oktober 2016 is een louter blote bewering van uwentwege. U stelde verder dat u vier of vijf keer met de onbekende afperser heeft gesproken en uw vrouw één of twee keer (CGVS X, p.16). Gevraagd hoeveel geld er werd gevraagd, repliceerde u dat hij dat niet heeft gezegd (CGVS X, p.16), wat bedenkelijk is. Gevraagd of er concrete afspraken werden gemaakt over hoe het geld overgemaakt moest worden en dergelijke, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u bleef herhalen dat u geen geld had (CGVS X, p.16-17). Samenvattend gevraagd of er dus eigenlijk niet meer werd gezegd dan: "ik wil geld" en "neen, ik geef u geen geld", beaamde u dat (CGVS X, p.17). Als er iemand geld wil afpersen, mag nochtans worden verwacht dat hij/zij concrete acties zou ondernemen. Uw verklaringen over de afpersing blijven aldus te vaag. Ook uw vrouw heeft nooit een bedrag horen noemen (CGVS X, p.12). Aan haar gevraagd of er aan u een bedrag werd genoemd, moest ze overigens het antwoord schuldig blijven (CGVS X, p.12). Gevraagd of ze aan u had gevraagd of de beller een geldbedrag had genoemd, antwoordde ze opnieuw het niet meer te weten (CGVS X, p.12). Bijkomend dient er nog opgemerkt te worden dat u in 2016 onmiddellijk zonder aarzelen aan de eis van de afpersers tegemoet was gekomen, waar u in 2018 voet bij stuk hield en steeds weer weigerde. Deze complete verandering in uw houding ten opzichte van uw beweerde vervolgers, roept verder vragen op bij uw relaas. Verder dient er nog op gewezen te worden dat u en uw vrouw op geen enkel moment hebben aangegeven dat de afperser jullie nog op een andere manier zou hebben belaagd nadat jullie zijn oproepen niet meer beantwoordden. Aan G(...) gevraagd of jullie nog telefonisch werden bedreigd na haar vertrek en dat van haar twee zussen in september 2018, moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS X, p.19). Ook

J.(...) kon niet vertellen of jullie na hun vertrek nog telefonisch werden bedreigd (CGVS X, p.15). Wat verder vragen oproept bij jullie relaas daar jullie steeds in contact zijn gebleven met jullie dochters na hun vertrek uit Venezuela (CGVS X, p.8; CGVS X, p. 4 en CGVS X, p.4-5).

Wat betreft het incident waarbij jullie dochters werden bedreigd door een gewapende persoon toen ze van een winkelcentrum wilden weggrijden (CGVS X, p.17 en CGVS X, p.12), dient er opgemerkt dat ook deze gebeurtenis eerder vaag blijft. Jullie weten niet wie die persoon was, noch wat hij wilde van jullie dochters (CGVS X, p.17 en CGVS X, p.13). Bovendien dient het incident beoordeeld te worden in het licht van bovenstaande bedrieglijke verklaringen.

Wat betreft het incident van december 2018 waarbij u op de grond werd gegooid door een onbekende persoon die u wilde bestelen, en naar eigen zeggen zware verwondingen heeft opgelopen (CGVS X, p.3 en p.13-15 en CGVS X, p.13), dient er opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat niemand van uw drie dochters tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS melding heeft gemaakt van dat incident. Nochtans verklaarden u en uw echtgenote dat jullie dochters al een achttal dagen na het incident op de hoogte waren gebracht van wat er met u was gebeurd (CGVS X, p.15 en CGVS X, p.13). Wanneer aan E.(...) tijdens haar persoonlijk onderhoud van 25 januari 2019 expliciet werd gevraagd of u en uw echtgenote nog iets is overkomen, antwoordde ze negatief en voegde daaraan toe dat jullie hen zeiden dat alles goed ging in Venezuela maar hen waarschijnlijk niet ongerust wilden maken (CGVS X, p.8-9). G.(...) stelde op voornoemde datum ook niet te weten of er ja dan neen nog iets is gebeurd na haar vertrek en dat van haar zussen (CGVS X, p.20). Ze gaf eveneens aan dat u en uw echtgenote telkens zeiden dat het goed ging met jullie en meende tevens dat jullie hen geen informatie wilden geven (CGVS X, p.20). Aan J.(...) gevraagd of jullie nog problemen hebben gekend na haar vertrek, repliceerde ze ook het niet te weten en gaf dezelfde uitleg dat jullie hen niet ongerust wilden maken (CGVS X, p.4-5). U erop gewezen dat uw dochters in januari 2019 helemaal niets hadden gezegd over wat er was gebeurd met u in december 2018, antwoordde u dat er misschien niemand iets over had gevraagd (CGVS X, p.15). Zoals hierboven aangetoond, werd er nochtans aan alle drie uw dochters gevraagd naar jullie situatie in Venezuela na hun vertrek. Uw vrouw stelde dan weer dat ze aan haar dochters had gezegd dat uw situatie o.k. was en dat ze er misschien daarom niets over hadden gezegd op het CGVS (CGVS X, p.13). De foto's waarover u zegt dat ze dateren van na het incident van 2018 (zie stuk 12; CGVS X, p.3 en CGVS X, p.13), laten evenwel uitschijnen dat uw toestand ernstig was. Aldus houdt de uitleg van uw echtgenote evenmin steek. Moest u in december 2018 daadwerkelijk op dergelijke manier zijn toegetakeld geweest, mag immers worden verwacht dat uw dochters hiervan melding zouden maken op het Commissariaatgeneraal. Hun stilzwijgen over het beweerde incident, zet de geloofwaardigheid ervan op de helling. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat het mag verbazen dat er in de attesten ter bevestiging dat u fysiotherapie heeft gevolgd in Venezuela en die dateren van 15 januari 2019 en 15 maart 2019, helemaal niets wordt gezegd over het incident van december 2018, te meer daar er in de attesten wel wordt verwezen naar het incident van oktober 2016 en de afpersing van juli 2018 (zie stuk 11).

Wat betreft verder het incident van maart 2019 waarbij u werd bedreigd en bestolen door een onbekende gewapende man (CGVS X, p.13-14 en CGVS X, p.14), dient er opgemerkt te worden dat u dienaangaande geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. Hoe dan ook, de door u beweerde diefstal is evenmin zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts verklaarde u nog dat u in Venezuela meer dan een jaar geen medicatie meer heeft kunnen innemen voor uw maag en hart omdat er gewoonweg geen meer was en uw dochters die in een apotheek werkten, het land hadden verlaten en u niet meer konden helpen (CGVS X, p.22-23). Ook uw echtgenote verwees naar het gebrek aan medicatie in Venezuela voor de behandeling van haar gekwetste hand (CGVS X, p.11). Ter zake dient erop gewezen te worden dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de concrete vrees van u en uw echtgenote ten aanzien van Venezuela eerder vaag bleef. U stelde dat u bang bent om bij een terugkeer ontvoerd en/of gedood te worden omwille van geld (CGVS X, p.23). Uw echtgenote vreest eveneens dat zij of u of jullie

dochteren bij een terugkeer zullen worden vermoord. Gevraagd wie jullie zou doden, moest ze het antwoord schuldig blijven. Gevraagd waarom ze jullie zouden doden, stelde ze eveneens het niet te weten (CGVS X, p.14).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet loopt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch legerboekje, het Syrische familieboekje van de ouders van uw vrouw, de Syrische uittreksels uit het burgerregister van u en uw echtgenote, jullie Syrische huwelijksakte, uw Venezolaans paspoort en het Venezolaans paspoort van uw vrouw, bevatten enkel identiteitsgegevens betreffende u en uw echtgenote die hier niet ter discussie staan. De verzekeringspapieren en foto's van uw auto aangaande het incident van mei 2014, veranderen niets aan bovenstaande vaststelling dat voornoemde gebeurtenis niet zwaarwichtig genoeg wordt geacht. Wat betreft de verzekeringspapieren en foto's van uw auto aangaande het incident van oktober 2016, evenals de klacht die u toen had ingediend bij de politie en de verklaring dat u uw auto had teruggevonden, dient er opgemerkt te worden dat op zich niet in twijfel wordt getrokken dat uw auto toen werd gestolen maar dat u de poging tot ontvoering evenals de daaropvolgende afpersing door dezelfde daders niet aannemelijk heeft gemaakt. Over deze laatste elementen wordt niets vermeld in voornoemde documenten. De medische documenten van uw echtgenote en de foto's waarop ze staat met een gips om haar hand, bevestigen enkel dat ze gewond raakte aan haar linkerhand toen ze in mei 2017 werd aangevallen maar wijzigen niets aan bovenstaande vaststelling dat het beschreven incident geen vervolging inhoudt. De medische documenten van u betreffende uw rug- en schouderproblemen en uw rekeningafschriften, zijn evenmin van dien aard om een ander licht te werpen op bovenstaande beslissing. Wat betreft ten slotte de klacht die u zou hebben ingediend bij de politie op 7 juli 2018 omwille van de door u beweerde afpersing, dient er gewezen te worden op uw vage verklaringen hieromtrent. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en ook daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25

september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat u, uw echtgenote en drie dochters in Venezuela steeds woonachtig waren in een huurhuis in Guatire (CGVS X, p.7). U had tevens een eigen woning die u zes à zeven jaar geleden heeft verkocht (CGVS X, p.7). U had in uw land twee auto's, één heeft u verkocht om het vertrek van uw dochters te bekostigen, de andere staat bij een vriend in Venezuela. De bedoeling is om deze ook te verkopen (CGVS X, p.10). Tot 2013 was u in Venezuela steeds aan het werk (CGVS X, p.7-8). Hierna kwamen u en uw gezin financieel rond dank zij uw spaargeld en het werk van uw dochters (CGVS X, p.22). Hoewel u verklaarde dat uw spaargeld momenteel op is (CGVS X, p.22), mag worden aangenomen dat u bij een terugkeer zal worden ondersteund door uw dochters. Uw dochters hebben alle drie farmacie gestudeerd aan de universiteit en waren in Venezuela werkzaam in apotheken en een laboratorium (CGVS X, p.4-5 en CGVS X, p.5-8 en CGVS X, p.6). In 2015 kwam u nog drie maanden naar Europa om uw zussen in België en een neef in Zweden te bezoeken (CGVS X, p.10). U had tevens de financiële middelen om tot aan uw vertrek fysiotherapie te volgen en om uw dochters geld mee te geven naar België (CGVS X, p.10 en stuk 11). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in

Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw drie dochters, dient er opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw schoonzus J.(...) G.(...) werd in 2015 erkend als vluchteling. Zij woonde voor haar aankomst hier steeds in Syrië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat volgens artikel 48/6, §

5 van de Vreemdelingenwet er, rekening houdend met hun specifieke profiel, een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door hen werd voorgelegd. Dit werd volgens verzoekers *in casu* niet correct gedaan. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hen meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – wijzen verzoekers op de vervolging en de discriminatie in hun hoofde wegens hun Syrische afkomst. Verzoekers stellen vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de problemen die verzoeker heeft ondervonden toen hij als verkoper voor Magic Queen Trading werkte, het incident van mei 2014, het incident van mei 2017 waarbij verzoekster in de rij van de supermarkt werd aangevallen, het pensioenverlies van verzoeker en het incident van maart 2019 waarbij verzoeker werd bedreigd en bestolen door een onbekende gewapende man onvoldoende ernstig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt hierbij echter volgens verzoekers geen rekening met alle feiten van de zaak, noch met de gevolgen ervan voor de fysieke en geestelijke gezondheid van de familie. Verzoekers voeren aan dat zij in Venezuela het slachtoffer zijn geweest van verschillende vormen van discriminatie en geweld. Allereerst moest de familie, om bepaalde producten te kunnen kopen, hogere prijzen betalen dan de normale prijzen die gelden voor “echte” Venezolanen vanwege hun Arabische origine. De politie nam ook ten onrechte geld aan van verzoeker, alleen vanwege zijn Arabische afkomst. Verzoekers hekelen dat het Commissariaat-generaal met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Bovendien verloor verzoeker in 2017 zijn pensioen vanwege zijn Arabische afkomst. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij verklaard dat *“Ze zeiden: ‘de Venezolanen zijn belangrijker dan jou’* (CGVS 19/17193, p. 12 + 22), wat duidelijk betekent dat zijn pensioen werd ingetrokken omdat hij van buitenlandse (Arabische) afkomst is. Verzoekers betwisten niet dat de socio-economische situatie ook voor de Venezolanen in het algemeen zeer gecompliceerd is. De situatie is echter nog moeilijker voor personen die gediscrimineerd worden (zoals personen van Arabische afkomst), aldus verzoekers, die in dit verband een passage citeren uit het rapport *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van IACHR van 2017. Ook hun dochters werden tijdens hun werk ernstig bedreigd en beledigd omwille van hun Arabische herkomst, met welke problemen het Commissariaat-generaal evenmin rekening houdt. Tot slot werd de familie ook het slachtoffer van een ernstige aanval door gewapende mannen in 2014. Deze aanval wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist. Het Commissariaat-generaal betwist evenmin dat verzoekster in 2017 werd aangevallen. In 2016 werd verzoeker bijna ontvoerd. Hij werd ook meermaals ernstig aangevallen (in oktober 2016, december 2018 en maart 2019). In 2018 werden de dochters van verzoekers het slachtoffer van een gewapende aanslag. De familie werd meermaals met de dood bedreigd en er werd losgeld geëist. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het licht van al deze feiten, die in hun geheel moeten worden beschouwd, niet kan concluderen dat de door hen aangevoerde feiten niet ernstig genoeg zijn om te worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers voegen hieraan toe dat de verschillende incidenten die de familie heeft meegemaakt een aanzienlijke invloed hebben gehad op hun mentale gezondheid. Na het incident in 2014 veranderde het leven van de familie voorgoed. Ze leefden in constante angst, tot het punt waarop ze hun huis niet meer echt durfden te verlaten. Hun dochter J. lijdt nu aan het post-traumatisch stress syndroom. Ze krijgt al enkele jaren psychologische zorg en er wordt nagedacht over psychiatrische zorg. Naast de gevolgen voor de geestelijke gezondheid van het gezin, lieten de mishandelingen ook lichamelijke littekens achter. Verzoekster kan sinds de aanval in 2017 haar hand niet meer goed gebruiken en ook verzoeker lijdt nog steeds fysiek als gevolg van de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer was. Gezien de gevolgen van de gebeurtenissen voor de gezondheid van de familie, kan het Commissariaat-generaal naar mening van verzoekers niet concluderen dat de door hen aangevoerde feiten niet ernstig genoeg zijn om te worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade.

Waar hen in de bestreden beslissingen wordt verweten dat hun concrete vrees ten aanzien van Venezuela eerder vaag bleef, wijzen verzoekers erop dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds van henzelf en hun dochters duidelijk blijkt dat zij vrezen voor vervolging vanwege hun Arabische afkomst. Zij hebben allen meermaals uitgelegd dat ze bedreigd, beledigd en aangevallen werden omwille van hun Arabische afkomst. Verzoekers citeren in dit verband verschillende passages uit de notities van de persoonlijke onderhouds en voeren aan dat het niet uitmaakt of hun belagers door de jaren heen dezelfde zijn geweest of niet nu in de meeste gevallen de aanvallen racistisch gemotiveerd waren. Verzoekers benadrukken dat de consistente verklaringen van henzelf en hun

dochteren worden bevestigd door de beschikbare documentatie. Verzoekers citeren uit het artikel *“Kidnap Ransom Insight - Focus article: crisis communication”* van januari 2020 ter staving van hun stelling dat de Syrisch-Arabische bevolking het slachtoffer is van ernstige vormen van vervolging zonder te kunnen rekenen op de bescherming van de Venezolaanse overheden en halen daarnaast het rapport *“Venezuela 2019 Human Rights Report”* van US Department of State en het verslag *“Concluding observations on the combined nineteenth to twenty-first periodic reports of the Bolivarian Republic of Venezuela, adopted by the Committee at its eighty-third session (12-30 August 2013)”* van Committee on the Elimination of Racial Discrimination van september 2013 aan om aan te tonen dat antidiscriminatie wetten niet effectief worden toegepast. Verzoekers hekelen dat het verband tussen de verschillende mishandelingen en discriminatie die het gezin heeft ondergaan en hun Arabische/Syrische herkomst in de bestreden beslissingen niet werd geanalyseerd en menen dat de bestreden beslissingen daarom minstens moeten worden vernietigd.

Verzoekers vervolgen hun betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het incident van 2014 niet ter discussie stelt, noch de aanslag op verzoekster in 2017, noch het incident van maart 2019. Zij verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en betogen dat er, gezien de situatie van personen van Arabische of Syrische afkomst in Venezuela, geen reden is om te concluderen dat zij niet het risico lopen opnieuw te worden vervolgd of ernstige schade op te lopen in geval van terugkeer naar Venezuela. Bovendien hebben zij herhaaldelijk geprobeerd om bescherming te zoeken bij de Venezolaanse autoriteiten, maar de autoriteiten hebben nooit iets voor hen gedaan. De beschikbare documentatie bevestigt dat de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten ondoeltreffend is, aldus verzoekers, die te dezen citeren uit het rapport *“Venezuela rapport annuel 2019”* van Amnesty International van 6 april 2020 en uit het *“Venezuela 2019 Human Rights Report”* van US Department of State.

Vervolgens betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen waar de geloofwaardigheid van hun verklaringen in twijfel wordt getrokken en ondernemen zij een poging om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers zijn van mening dat zij, gezien de gedetailleerde en consistente verklaringen van de familie en gezien de enorme hoeveelheid documenten die ze ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming hebben neergelegd, het voordeel van de twijfel moeten krijgen en dat zij als vluchtelingen moeten worden erkend.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voeren verzoekers aan dat uit de beschikbare documentatie duidelijk blijkt dat de socio-economische en politieke situatie in Venezuela onmenselijk en vernederend is. In de verschillende verslagen en artikelen toegevoegd aan het verzoekschrift wordt namelijk opgemerkt dat hyperinflatie ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar mening van verzoekers bovendien geen rekening gehouden met hun bijzonder kwetsbare profiel, met name hun Arabische herkomst en de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn geweest. Als ze terugkeren naar Venezuela, zullen verzoekers naar eigen zeggen nog meer getroffen worden door de voedselcrisis. Uit andere verschillende objectieve en betrouwbare bronnen blijkt daarenboven dat verzoekers in geval van terugkeer naar Venezuela niet in staat zullen zijn in hun primaire behoeften (zoals voedsel, hygiënische huisvesting) te voorzien.

Verzoekers hekelen daarnaast dat het Commissariaat-generaal op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Venezuela. De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Het gezondheidssysteem van Venezuela is niet voorbereid op een dergelijke epidemie, zoals moet blijken uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift. De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse en Aziatische landen, zal volgens verzoekers ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Venezuela. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk. Indien verzoekers naar Venezuela terug dienen te keren, zullen ze blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat Venezuela een van de meest gewelddadige staten is en poneren zij dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen om slachtoffer te worden van

mishandeling. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissingen, menen verzoekers bovendien dat zij zich in geval van terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme materiële ontbering bevinden, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekers lichten hun standpunt toe als volgt: *“Verzoekers (en hun dochters) verklaarden dat Meneer G.(...) G.(...) zijn werk enkele jaren geleden had verloren en zijn pensioen had laten intrekken (...). Mevrouw Z.(...) K.(...) D.(...) G.(...) is altijd al een huisvrouw geweest (...). Meneer G.(...) G.(...) verkocht een auto om zijn dochters reis naar België te betalen (...). De familie G.(...) liet een andere auto achter in Venezuela, maar deze auto is in slechte staat (mechanische problemen, gebrek aan vervangingsonderdelen). De familie heeft niet de middelen om het te laten repareren en kan het niet verkopen vanwege de rampzalige algemene economische situatie in Venezuela (...). De familie G.(...) heeft altijd in een huurhuis gewoond, waarvan de staat aanzienlijk is verslechterd Omdat ze de huur voor dit huis niet meer hebben betaald, kunnen ze niet terugkeren om er te wonen als ze terugkeren naar Venezuela. Wat betreft het huis dat Meneer G.(...) enkele jaren geleden heeft verkocht, is er niets meer over van het geld van de verkoop. Meneer G.(...) verloor zijn werk, en dat geld liet hem toe om te overleven en te betalen voor wat medische zorg (...). Meneer G.(...) gaf vervolgens een klein bedrag aan zijn dochters toen ze naar Europa vertrokken, omdat hij bang was voor haar. Hij gaf er de voorkeur aan zich op te offeren voor zijn dochters. Wat betreft de reis van Meneer G.(...) naar Europa in 2015, werd deze reis volledig gefinancierd door zijn zussen (61 en 70 jaar oud) die in België wonen. Een van zijn zussen heeft recht op sociale bijstand, en de andere is gepensioneerd. Het gezin heeft het overleefd dankzij het werk van de dochters van verzoekers, maar hun economische situatie bleef zeer gecompliceerd (...). Hoewel hun dochters apothekers zijn, betekent dit niet dat ze automatisch werk zullen vinden als ze terugkeren naar Venezuela. Het werkloosheidscijfer is zeer hoog en de salarissen zijn onvoldoende om in de primaire behoeften van het hele gezin te voorzien (voedsel, elektriciteit, water, huur, gezondheidszorg). De situatie blijft verslechteren als gevolg van de verspreiding van het Coronavirus (...). Bovendien wordt Venezuela geconfronteerd met een tekort aan medicijnen en brandstof, wat leidt tot een vermindering van het aantal personeelsleden in de farmaceutische industrie. Door het gebrek aan olie moesten ook sommige apotheken sluiten (...).”* Verzoekers besluiten op basis van het voorgaande dat, gezien de algemene situatie in Venezuela en hun persoonlijke situatie, moet worden geconcludeerd dat zij zich in geval van terugkeer naar Venezuela *“in ernstige humanitaire omstandigheden van sociaal-economische behandelingen van uitzonderlijke aard”* zullen bevinden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van IACHR, twee medische getuigschriften bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, een medisch attest dd. 17 april 2020, een uittreksel uit het rapport *“Kidnap Ransom Insight - Focus article: crisis communication”* van Constellis van januari 2020, een uittreksel uit het *“Venezuela 2019 Human Rights Report”* van US Department of State, een uittreksel uit *“Concluding observations on the combined nineteenth to twenty-first periodic reports of the Bolivarian Republic of Venezuela, adopted by the Committee at its eighty-third session (12-30 August 2013)”* van Committee on the Elimination of Racial Discrimination van 23 september 2013, het rapport *“Venezuela rapport annuel 2019”* van Amnesty International van 6 april 2020, het verslag *“Human Rights Council holds an interactive dialogue on the situation of human rights in Myanmar, and concludes interactive dialogue on the situation of human rights in Syria”* van Human Rights Council van 10 maart 2020, het artikel *“Coronavirus au Venezuela: famine, désespoir... Le confinement est intenable dans les quartiers populaire”* van RTBF van 19 april 2020, het verslag *“COVID-19 Economie sanctions should be lifted to prevent hunger crises – UN expert”* van OHCHR van 31 maart 2020, het artikel *“Why coronavirus could be catastrophic for Venezuela”* van BBC van 12 april 2020, het artikel *“Venezuela, already in crisis mode, struggles to fight coronavirus”* van Aljazeera van 23 maart 2020, het artikel *“Gasoline Shortages: Doctors in Venezuela bike to treat Coronavirus patients”* van Panam Post van 9 april 2020, het artikel *“IMF estimates Venezuelan inflation to reach 500,000% by 2020”* van Presidencia Venezuela van 11 november 2019, het artikel *“Venezuela just hiked its minimum wage 67% but a month of work still can't buy 1 kg of beef”* van 11 januari 2020, het artikel *“Venezuela : le salaire minimum va plafonner à 4.6 dollars malgré une hausse de 77,7%”* van Le Figaro van 27 april 2020 en het artikel *“Venezuela. Un mort et des pillages en marge de manifestations contre la hausse des prix”* van Ouest France van 25 april 2020.

2.3. Nieuwe elementen

2.3.1. Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de

COI Focus “Venezuela: *Situatieschets*” van 15 mei 2020 en het rapport “Venezuela Country Focus” van EASO van augustus 2020.

2.3.2. Op 3 juni 2021 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een psychologisch verslag van 22 december 2020, een letselcertificaat betreffende verzoeker, een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen, een “verblijfsvergunning” op basis van artikel 9ter, persartikels waaruit moet blijken dat Arabieren vervolgd worden in Venezuela, krantenartikelen over het salaris van apothekers en de kosten van medicijnen in Venezuela, foto’s van de auto van de familie, medische verslagen betreffende verzoekster, een medisch verslag betreffende verzoeker, rekeningafschriften van de familie die moeten aantonen dat ze geen geld meer hebben en een uittreksel uit “EASO Country of origin information report – Venezuela: Country Focus”.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) de problemen die verzoeker heeft ondervonden toen hij als verkoper voor Magic Queen Trading werkte onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) ook het incident van mei 2014 waarbij het gezin werd achtervolgd door onbekende motorrijders die de achterraut van hun wagen ingooiden met een steen onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en er bovendien geen enkele actuele vrees uit blijkt bij een eventuele terugkeer naar Venezuela, (iii) hun verklaringen over de aanval van oktober 2016 op de persoon van verzoeker en de daaropvolgende eis om geld te betalen niet weten te overtuigen en het vermoeden rijst dat zij de feiten aandikken, zoals wordt toegelicht, (iv) het geïsoleerde incident van mei 2017 waarbij verzoekster in de rij van de supermarkt werd aangevallen door een onbekende vrouw omdat ze commentaar gaf op de crisis in Venezuela evenmin voldoende ernstig of zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (v) uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn pensioen sinds eind 2017 niet meer werd uitgekeerd in Venezuela, uit de informatie van het CGVS echter blijkt dat er voor veel pensioengerechtigde Venezolanen problemen zijn met de uitkering van hun pensioen en zijn pensioenverlies van niet meer dan drie dollar per maand in zijn geval onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) verschillende bedenkingen dienen gemaakt te worden bij de telefonische afpersing die begon in de zomer van 2018 en die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vii) zij vaag blijven wat betreft het incident waarbij hun dochters werden bedreigd door een gewapende persoon toen ze van een winkelcentrum wilden weggrijden en het incident bovendien dient beoordeeld te worden in het licht van hun bedrieglijke verklaringen, (viii) niemand van hun dochters tijdens hun persoonlijk onderhoud melding heeft gemaakt van het incident van december 2018 waarbij verzoeker op de grond werd gegooid door een onbekende persoon die hem wilde bestelen en naar eigen zeggen zware verwondingen heeft opgelopen en hun stilzwijgen over het beweerde incident de geloofwaardigheid ervan op de helling zet, en het bovendien mag verbazen dat er in de attesten ter bevestiging dat verzoeker fysiotherapie heeft gevolgd in Venezuela en die dateren van 15 januari 2019 en 15 maart 2019 helemaal niets wordt gezegd over het incident van december 2018, te meer daar er in de attesten wel wordt verwezen naar het incident van oktober 2016 en de afpersing van juli 2018, (ix) zij geen enkel begin van bewijs hebben neergelegd van het incident van maart 2019 waarbij verzoeker werd bedreigd en bestolen door een onbekende gewapende man en deze beweerde diefstal hoe dan ook evenmin zwaarwichtig genoeg is om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (x) het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of hun medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM en zij zich voor de beoordeling van de door hen aangehaalde medische problemen dan ook dienen te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, (xi) hun concrete vrees ten aanzien van Venezuela eerder vaag bleef, (xii) de door hen neergelegde documenten niet van dien aard zijn om voorgaande appreciatie te wijzigen, zoals wordt toegelicht, (xiii) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in hun hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een

internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt, zij daarentegen dienen aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting, en uit hun verklaringen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in hun land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zouden terugkeren naar Venezuela, in een menssonwaardige situatie zouden terechtkomen en (xiv) er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikken, hetgeen zij ook uitdrukkelijk bevestigen in het verzoekschrift. Zij dienen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hen de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat zij er in geval van terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela

De thans voorliggende zaak houdt verband met verschillende aspecten die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. De Raad heeft bijgevolg een analyse gemaakt van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld. Op basis van deze analyse vat de Raad de situatie in Venezuela als volgt samen.

De zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en er is sprake van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten en twee parlementen heeft (EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 6-11).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Er is geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel 'high profile' als 'low profile' activisten gevisieerd (EASO, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de colectivos daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

Tevens is er ook geweld als gevolg van gemeenrechtelijke criminaliteit. Door de aanhoudende politieke, economische en sociale crisis hebben de Venezolaanse overheidsinstellingen veel macht verloren. Samen met het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem heeft dit geleid tot instabiliteit en een machtsvacuüm dat wordt ingevuld door een grote variëteit aan irreguliere gewapende groeperingen. Grofweg kunnen deze worden opgedeeld in guerrilla's, paramilitaire groeperingen en criminele groeperingen, zoals megabandas, pranes, sindicatos, transnationale criminele organisaties, drugskartels en kleinere criminele bendes. Deze groepen zijn voornamelijk actief in de drugshandel, smokkel en illegale mijnontginning en plegen daarbij crimineel geweld, waar bij zij zich schuldig maken aan onder meer moorden, ontvoeringen, afpersing, overvallen, wapenhandel en handel in vrouwen en kinderen. Ook de Venezolaanse politie en het leger maken zich schuldig aan illegale praktijken en er wordt in de landeninformatie gewag gemaakt van een samenwerking tussen de Venezolaanse overheden en de irreguliere gewapende groeperingen. De dollarisatie van de economie heeft eveneens een invloed gehad op de aard en locatie van het geweld. De OVV stelt dat het geweld niet alleen in de steden aanwezig is maar meer en meer een landelijk fenomeen wordt. In de rurale gebieden heeft de toegenomen misdaad een grote impact op de voedselvoorziening en -distributie omdat boeren worden afgeperst en bedreigd door gewapende groeperingen die in sommige gevallen boerderijen bezetten en de boeren dwingen om illegale landingsbanen te voorzien waardoor deze door de overheid worden gezien als medeplichtig (COI Focus, p. 14-22; EASO, p. 20-21, 78-93).

Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

De deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar kampen voorts niet enkel met een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Ze kennen ook een grotere aanwezigheid van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen die vaak hun wortels hebben in Colombia maar ondertussen ook steeds meer Venezolanen rekruteren. Uit de landeninformatie blijkt dat sommige gewapende groeperingen effectieve territoriale controle uitoefenen in deze grensstaten, en fungeren als de facto gezaghebbers die sociale controle uitoefenen. Er is sprake van een parallelle structuur waarbij irreguliere gewapende groepen soms zelfs de functies van de staat overnemen, vaak in samenwerking of met toestemming van de Venezolaanse autoriteiten, zoals onder meer in de zogenaamde 'vrede zones'. Deze deelstaten hebben dan ook te maken met gewapende confrontaties en strijd tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties

tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus, p. 26-34; EASO, p. 20-21, 76- 94).

De Venezolaanse staat kent een politie- en veiligheidsapparaat en een rechtsbestel. Uit de landeninformatie blijkt dat er mogelijkheden zijn om in Venezuela aangifte te doen van een misdrijf. De Venezolaanse overheid garandeert middels de wet dat elke burger het recht heeft om een aangifte te formuleren inzake ieder strafbaar feit, zoals oplichting, diefstal, moord, verkrachting, ontvoering, bezit en handel van drugs, milieudelicten, gendergeweld en corruptiezaken. In het Código Orgánico Penal Procesal (COPP: Wetboek voor Strafprocesrecht) kan volgens artikel 267 eenieder die kennis heeft van een strafbaar feit dit kenbaar maken bij het openbaar ministerie of een orgaan van de politie dat stafonderzoeken doet. Artikel 268 van hetzelfde wetboek stelt dat de aangifte zowel mondeling kan worden gedaan, waarbij diegene die de aangifte doet zich in persoon meldt en het proces-verbaal tekent in aanwezigheid van de medewerker die de aangifte opneemt, als schriftelijk, waarbij diegene die de aanklacht doet of een gemachtigde de aangifte ondertekent. Uit de landeninformatie blijkt dat meldingen van strafbare feiten ook anoniem kunnen worden gedaan. De Venezolaanse grondwet garandeert een aantal rechten en vrijheden, zoals de toegang tot juridisch advies en juridische bijstand voor personen die zijn aangeklaagd. Ook is volgens de grondwet een persoon onschuldig totdat zijn of haar schuld bewezen is.

De Venezolaanse overheidsinstellingen zijn evenwel verzwakt en de scheiding der machten is verdwenen. Dit heeft mensenrechtenschendingen door het politie- en veiligheidsapparaat tot gevolg, die vaak straffeloos blijven. Er bestaat ook corruptie bij de politie en het rechterlijk bestel, hoewel er ook politieagenten en rechters zijn die de rechtsorde willen dienen. De uitvoerende macht oefent significante controle uit over alle echelons van het rechterlijke bestel dat onderhevig is aan politieke benoemingen. Deze erosie van de democratische rechtsstaat in Venezuela heeft de onpartijdigheid en het functioneren van het Venezolaanse rechtssysteem zeer ernstig aangetast.

Daardoor is er geen vertrouwen in het Venezolaanse rechtssysteem en doen vele mensen geen aangifte. Bijkomend zijn vele Venezolaanse burgers bang voor represailles indien ze wel aangifte doen. Wat betreft de Rule of Law neemt Venezuela de laatste plaats in van de 128 landen die zijn onderzocht door het World Justice Project (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 34-36 ‘Politiegeweld en buitengerechtelijke executies’; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 66 e.v. ‘State response and protection’, p. 92 ‘State response to border security’ en p. 105 ‘State response to colectivos’; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020, p. 52-53, p. 66 e.v. ‘Toezicht en bescherming’).

2.8. Wat betreft artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde vrees verband houdt met daden van vervolging of ernstige schade gesteld door de niet-overheidsactoren die in Venezuela aanwezig zijn.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”,

december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Uit de landeninformatie blijkt dat er nog steeds een politieel apparaat en rechtssysteem aanwezig zijn in Venezuela. Al blijkt overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade in de praktijk precair, kan niet zonder meer worden gesteld dat zulke overheidsbescherming over het gehele Venezolaanse grondgebied totaal afwezig is. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. De betrokken verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen laag moet worden gezet.

2.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.9.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.9.2. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela vervolging en discriminatie wegens hun Syrische afkomst.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat verzoeker in 1996 als verkoper is begonnen werken voor het bedrijf Magic Queen Trading dat handelde in elektronische huishoudtoestellen. Verzoeker was voor zijn werk veel onderweg. Eén of twee keer werd hij op de baan bestolen en een aantal keren moest hij een klein bedrag aan de politie betalen om weer te mogen doorrijden. Door de economische crisis in Venezuela zag de eigenaar van Magic Queen Trading zich in 2013 verplicht om de boeken dicht te doen. Sindsdien heeft verzoeker niet meer gewerkt. In 2017 werd zijn pensioenuitkering stopgezet.

In mei 2014 reden verzoekers en hun dochters terug naar huis van een avondfeest toen onbekende mannen op twee moto's "Arabier, stop" riepen en een steen door de achterraut van hun auto gooiden. Verzoekers denken dat de mannen hen wilden bestelen of ontvoeren.

In oktober 2016 werd de auto van verzoeker geblokkeerd door een andere wagen. Drie van de vier mannen in de auto stapten uit. Ze waren gewapend geboden verzoeker uit te stappen en alles af te geven wat hij bij zich had. Blijkens verzoeker zijn verklaringen wilden de mannen hem ontvoeren. Hij weigerde echter mee te gaan, waarna een van de mannen met zijn wapen op het hoofd van verzoeker sloeg en de mannen weg reden met zijn auto. Thuis gekomen werd verzoeker telefonisch afgeperst. Na betaling van het gevraagde bedrag vond verzoeker zijn vernielde auto terug.

In mei 2017 werd verzoekster in de rij van de supermarkt aangevallen door een onbekende vrouw omdat ze commentaar gaf op de crisis in Venezuela.

In juli 2018 werden verzoekers thuis opgebeld door een onbekende persoon die geld vroeg. Er werd mee bedreigd hun dochters te ontvoeren. Verzoeker diende klacht in bij de politie maar deze bleef zonder gevolg. Na acht à tien dagen namen verzoekers de telefoon niet meer op en uiteindelijk hebben zij de telefoonkabel gewoon uitgetrokken.

In diezelfde periode stonden hun dochters op een dag op het punt om weg te rijden uit het winkelcentrum Buenaventura toen een onbekende man in een witte pick-up zijn autoraam naar beneden deed en zonder iets te zeggen een wapen richtte op hun dochters. Hierna zijn ze snel weggereden.

Op 23 of 24 december 2018 werd verzoeker benaderd door een onbekende man die een scherp voorwerp in zijn rug duwde, hem 'vuile Arabier' noemde en hem beval om alles wat hij bij zich had af te geven. Verzoeker werd naar eigen zeggen op de grond geduwd door deze onbekende persoon en liep hierbij zware verwondingen op.

In maart 2019 werd verzoeker op een ochtend bedreigd door een onbekende gewapende man die in zijn auto was gaan zitten toen hij de garagedeur was gaan dichtdoen. Verzoeker moest wegrijden en even later vroeg de man hem voor een restaurant te stoppen. Daar moest verzoeker zijn handen op het stuur leggen waarna de man hem begon te fouilleren. De man stal 480 dollar.

Bij een terugkeer naar Venezuela vrezden verzoekers ontvoerd of gedood te worden omwille van geld.

De Raad benadrukt vooreerst dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers (en hun dochters) maakten doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengen ook in het verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers, wat betreft de tijdens de persoonlijke onderhouden en in het verzoekschrift aangehaalde vormen van racisme en discriminatie – de familie moest, om bepaalde producten te kunnen kopen, hogere prijzen betalen dan de normale prijzen die gelden voor “echte” Venezolanen, verzoeker moest soms geld betalen aan de politie om te mogen doorrijden, waar hij echter naar eigen zeggen geen belang aan hechtte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), in 2017 werd de pensioenuitkering van verzoeker (niet eens drie dollar per maand) stopgezet gezien zijn buitenlandse afkomst, de aanval op verzoekster in mei 2017 wanneer zij een opmerking maakte over de voedselrijen, dochter E. nam in 2015 ontslag bij haar toenmalige werkgever omdat zij gediscrimineerd en beledigd werd omwille van haar afkomst, dochter G. kreeg te maken met racisme van klanten en van 1 collega op haar werk in de apotheek (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dochter G., p. 8-9), ook dochter J. kreeg te maken met racistische uitspraken en de dochters kregen als zij klein waren op school geen snoepjes van de lerares zoals de andere kinderen omdat de lerares zei dat ze als buitenlanders geld hadden en dus zelf snoep moesten kopen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dochter G., p. 19 en notities persoonlijk onderhoud J., p. 15) – merkt de Raad op dat deze feiten, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het incident van mei 2017 waarbij verzoekster in de rij van de supermarkt werd aangevallen door een onbekende vrouw omdat ze commentaar gaf op de crisis in Venezuela betreft overigens een geïsoleerd incident, waaruit geen actuele vrees blijkt in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela. Wat betreft de discriminatie van dochter E. bij haar toenmalige werkgever, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat E. zelf aangeeft dat zij nadat zij een nieuwe job had gevonden, in de daaropvolgende jaren geen problemen meer kende op dit vlak, hoewel deze werkgever nochtans op de hoogte was van haar herkomst. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij een vast maandelijks inkomen had en tot kort voor haar vertrek heeft gewerkt in Venezuela (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dochter E., p. 5-7 en p.14). Voorts leest de Raad dat de problemen die dochter G. naar eigen zeggen heeft gekend in de apotheken waar zij werkte deels puur racistische uitspraken betroffen, namelijk dat zij diende terug te keren naar haar land, hetgeen bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig kan worden geacht om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden gekwalificeerd, en dat de bedreigingen aan haar adres en de agressie ten aanzien van haar persoon door klanten op haar werk vooral te maken hadden met het feit dat zij als apothekeres bepaalde regels moet opvolgen en zij daarom weigerde om zonder voorschrift bepaalde medicatie af te leveren. Uit niets blijkt dat zij hierbij specifiek werd geviseerd omwille van haar Syrisch-Arabische herkomst. Zij verklaarde overigens uitdrukkelijk *“Met mij ging het ook heel goed in het werk. Mijn laatste werk ging heel goed, ik was verantwoordelijk voor drie apotheken.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dochter G., p. 8-11 en p. 18-19). Ook dochter J. kreeg te maken met racistische uitspraken als *“als je het je niet aanstaat keer je terug naar je land”* en zou gelijkaardige problemen hebben gekend met een klant in de apotheek waar zij werkte, die haar met een wapen bedreigde omdat zij weigerde om zonder voorschrift bepaalde medicatie af te leveren. Om deze reden nam zij ontslag. Zij kende nadien geen verdere problemen meer omwille van het voorval en begon te werken bij een laboratorium. Uit de verklaringen van J. blijkt dat zij op haar nieuwe job, die zij bleef uitoefenen tot kort voor haar vertrek uit Venezuela en waar zij een maandelijks inkomen had en ‘goed haar boterham verdiende’, geen problemen heeft gekend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dochter J., p. 6-8 en p. 12). Wat het pensioen van verzoeker betreft, moet bovendien worden vastgesteld dat hij

in het kader van zijn persoonlijk onderhoud ontkennde dat er door de Venezolaanse autoriteiten letterlijk werd gezegd dat zijn pensioen werd stopgezet omdat hij een Arabier is. Er zou enkel zijn gezegd dat er Venezolanen waren die belangrijker zijn dan hem. Gevraagd of de pensioenen van de Venezolanen nog wel allemaal worden uitgekeerd, meende verzoeker te denken van wel. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er voor veel pensioengerechtigde Venezolanen problemen zijn met de uitkering van hun pensioen. Toen verzoeker hierop werd gewezen, bevestigde hij enkel dat er veel problemen zijn in Venezuela (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22). Dat de pensioenuitkering van verzoeker werd stopgezet omwille van zijn Arabisch-Syrische origine wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Een pensioenverlies van niet meer dan drie dollar per maand is bovendien hoe dan ook onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Concluderend moet er dan ook worden gesteld dat de discriminatie en het racisme waarvan verzoekers (en hun dochters) melding maken onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Inzake de geweldfeiten en bedreigingen die verzoekers (en hun dochters) aanhalen, dient bovendien te worden gesteld dat zij geen overtuigende en concrete elementen aanhalen die er op zouden wijzen dat de problemen die de familie zou hebben gekend – in zoverre hieraan al geloof kan worden gehecht – rechtstreeks verband zouden houden met hun Arabisch-Syrische origine. Zij suggereren een dergelijk verband doorheen de persoonlijke onderhouds gesprekken en in het verzoekschrift, doch tonen op geen enkele manier aan dat de feiten waarvan de familie het slachtoffer zou zijn geworden meer zouden zijn dan losstaande gebeurtenissen die kaderen binnen een algemene situatie van onveiligheid zonder dat zij hierbij persoonlijk bijzonder zouden zijn geïmpliceerd. Immers, hoewel zij bij het incident in 2014, waarbij het gezin achtervolgd werd door twee motorrijders die de achterrait van hun wagen ingooiden met een steen, als “Arabier” werden aangesproken, blijken noch verzoekers, noch hun dochters te weten wat de bedoelingen van hun belagers waren en of zij bij deze aanval specifiek werden geïmpliceerd dan wel of zij een toevallig doelwit waren. Verzoeker kwam niet verder dan speculaties dat de mannen hen wilden bestelen of ontvoeren. Gevraagd of zij de auto wilden stelen, moest verzoeker toegeven dit niet te weten. Dochter E. stelde niet te weten wat de mannen wilden en dat het niet duidelijk was of ze hen wilden ontvoeren of doden. Ook dochter G. kon niet meer dan veronderstellen dat de motorrijders hen wilden doen stoppen en ontvoeren of pijn doen. Dochter J. verklaarde in dezelfde lijn niet te weten of de mannen hen wilden ontvoeren of bestelen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 21; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8; notities persoonlijk onderhoud dochter E., p. 12 en p. 15; notities persoonlijk onderhoud dochter G., p. 13 en notities persoonlijk onderhoud J., p. 11-12). Ook bij de poging tot ontvoering van verzoeker in 2016 en het incident waarbij verzoekster betrokken was in 2017 zou zijn verwezen naar hun Arabische origine. Er wordt echter op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de (beweerde) poging tot ontvoering van verzoeker enig verband houdt met het incident van 2014 en/of kaderde binnen een bredere actie waarbij hij en zijn familie doelbewust zou zijn geïmpliceerd omwille van hun Arabisch-Syrische origine. Integendeel, de Raad leest in de verklaringen van verzoeker dat hij onderweg was naar Rio Chico om er verse vis te kopen. Op een bepaald moment werd zijn auto geblokkeerd door een andere wagen. Drie van de vier mannen in de auto stapten uit. Ze waren gewapend en geboden verzoeker ook uit te stappen. Verzoeker moest alles afgeven wat hij bij zich had. Hij had echter niet veel geld bij. De mannen eisten daarom dat verzoeker mee zou gaan met hen. Verzoeker zei echter dat hij niet meeging. Eén van de mannen dreigde er hierop mee verzoeker neer te schieten, waarop verzoeker antwoordde: *“schiet me hier neer maar ik ga niet mee.”* Toen de man merkte dat verzoeker koppig deed en niet wilde meegaan, werd verzoeker met een wapen op het hoofd geslagen. Verzoeker viel op de grond en werd nagegrapt. Een van de andere mannen zei hierop: *“laat hem, hij is ‘turko’, een Arabier”*, waarop de mannen wegreden met de auto van verzoeker (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). In deze door verzoekers geschetste versie van de feiten begon het (beweerde) incident van oktober 2016 aldus als een ‘gewone’ beroving, waarbij de gewapende mannen verzoeker pas wilden meenemen nadat bleek dat hij weinig geld bij zich had. Dat moet worden aangenomen dat verzoeker, indien de feiten al op enige waarheid zouden berusten, eerder een toevallig slachtoffer was van het crimineel geweld in zijn regio en hij niet specifiek werd geïmpliceerd omwille van zijn Syrisch-Arabische origine blijkt naar het oordeel van de Raad ook duidelijk uit de denigrerende opmerking van een de mannen, alsook uit het feit dat zij hem vervolgens gewoon hebben achtergelaten en hem niet, zoals zou worden verwacht indien verzoeker persoonlijk zou zijn geïmpliceerd, onder dwang hebben ontvoerd. Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissingen, weten de gebeurtenissen op die bewuste dag in oktober 2016 zoals ze door verzoekers en hun dochters werden beschreven, in het bijzonder de voorgehouden poging tot ontvoering en de hierop volgende afpersing, bovendien niet te overtuigen. Met betrekking tot het incident waarbij verzoekster verwond raakte nadat ze zich had beklaagd over de wachtrijen in de

supermarkt, herhaalt de Raad nogmaals dat dit een alleenstaand feit betreft aangezien de verwijten werden geuit naar aanleiding van de commentaar die verzoekster had op de crisis in Venezuela en nergens uit haar verklaringen blijkt dat dit incident verdere gevolgen met zich mee zou hebben gebracht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10-11). Ook tijdens het incident van december 2018 zou verzoeker 'schijt Arabier' zijn genoemd en op de grond zijn gegooid door een onbekende persoon die hem wilde bestelen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). Hoewel er volgens verzoekers naar werd verwezen door de aanvaller, slagen zij er echter opnieuw niet in aannemelijk te maken dat verzoeker bij deze poging tot beroving specifiek werd gevisieerd omwille van zijn Arabisch-Syrische herkomst, eerder dan dat hij een toevallig slachtoffer was van het crimineel geweld in hun regio van herkomst. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, rijzen bovendien ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van dit incident.

Ook wat betreft de overige problemen die verzoeker heeft ondervonden toen hij als verkoper voor Magic Queen Trading werkte – verzoeker werd verschillende keren tijdens zijn werk bestolen –, de (beweerde) telefonische afpersing en bedreigingen in 2018, het incident bij het winkelcentrum en het incident van maart 2019 waarbij verzoeker door een onbekende man werd bedreigd en bestolen, en waarover verzoeker expliciet verklaarde dat het zijn belager enkel om geld te doen was, dat hij deze persoon nooit eerder had gezien en dat hij niets heeft gezegd waaruit blijkt dat hij wist dat verzoeker Arabier was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15), dient de Raad vast te stellen dat deze gebeurtenissen, zo deze zich al daadwerkelijk hebben voorgedaan, betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten, waarbij er geen aanwijzingen zijn dat deze incidenten onderling verbonden zouden zijn en onderdeel zouden uitmaken van acties waarbij de familie persoonlijk systematisch zou zijn gevisieerd omwille van hun Syrisch-Arabisch herkomst, en waarbij aldus niet blijkt of wordt aangetoond dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Deze problematiek zal dan ook verder worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.10.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.10.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.10.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).*

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.10.3.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Venezuela ontvoerd of gedood te worden omwille van geld. Zij leggen bij aanvullende nota nog twee persartikels neer ter staving van deze door hen aangehaalde vrees.

De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.9.2., op basis waarvan wordt geoordeeld dat de geweldfeiten, bedreigingen en afpersing waarmee de familie in Venezuela te maken zou hebben gekregen niet meer dan louter gemeenrechtelijke criminele feiten lijken te zijn, die kaderen binnen een algemene situatie van onveiligheid in hun regio van herkomst.

Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekers voor hun vertrek uit Venezuela in de deelstaat Miranda hebben verbleven, merkt de Raad op dat uit de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 onder meer blijkt dat Miranda in 2019 de staat was waar het meeste geweld voorkomt in Venezuela en die het hoogste percentages gewelddadige overlijdens kende (87 per 100 duizend inwoners). Het merendeel van de overlijdens wordt gecategoriseerd als *“verzet aan de autoriteiten”*. Miranda is eveneens de staat met de grootste aanwezige variëteit aan criminele bendes, die zich bezig houden met overvallen, afpersingen en ontvoeringen, het doen en laten van de bewoners controleren en zich zelfs mengen met de voedselbedeling. Ze kopen de voedseldozen die beschikbaar worden gesteld door de overheid over en verkopen deze tegen woekerprijzen op de zwarte markt. De belangrijkste motieven voor de gewelddadige feiten (moorden, gewapende overvallen en andere misdaden) gepleegd in Miranda en het hoofdstedelijk district zijn diefstal (36 %) en weerstand tegen autoriteit (25 %). De brandstoftekorten en de maatregelen opgelegd door de autoriteiten in de strijd tegen covid-19 scheppen bijkomende opportuniteiten voor criminelen in het grootstedelijk district. Zo werden verschillende

criminele feiten gerapporteerd ten aanzien van personen die stonden aan te schuiven in de lange rijen aan de benzinstations (p. 18, p. 22-23, p. 25 en p. 56).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat het crimineel geweld in de deelstaat Miranda voornamelijk doelgericht is. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld of macht. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Miranda volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Miranda dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekers is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

Uit de verklaringen van de dochters van verzoekers blijkt dat men er binnen de Venezolaanse maatschappij vanuit gaat dat personen van Arabische origine en mensen uit het buitenland veel geld hebben. Dochter E. verklaarde in dit verband dat “(...) Venezolanen denken dat mensen uit het buitenland veel geld hebben. Ik voelde me nooit vrij om te zeggen dat mijn ouders uit Syrië kwamen. Arabieren zijn. Mensen denken dan dat we veel geld hadden of denken dat we rijk zijn (...)” en “Om welke reden wordt dat verband dan precies gemaakt? Dat buitenlanders rijk zijn? In mijn land zijn er veel buitenlanders. Dat zijn degenen die het meeste en het hardste werken, daarom denken ze dat ze veel geld hebben.” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, dochter E., p. 14-15). Dochter G. liet optekenen dat zij als kind in de klas van de lerares te horen kreeg dat zij als buitenlanders geld hadden en dus zelf snoep moesten kopen, alsook “Aangezien dat mijn ouders van Arabische afkomst zijn, je ziet aan hun uiterlijk dat ze buitenlanders zijn. De mensen, als ze het zien verhogen ze de prijs voor hen (...)” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud G., p. 19). Ook dochter J. verklaarde “(...) wat gebeurt er dan in Venezuela, de mensen denken, wie arabier is heeft geld.” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud J., p. 17).

Niettegenstaande in de bestreden beslissingen terecht twijfels worden geuit bij de geloofwaardigheid van (1) de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in oktober 2016, waarbij de autodiefstal op zich niet wordt betwist doch de verklaringen van verzoekers en hun dochters over de voorgehouden poging tot ontvoering van verzoeker en de hierop volgende afpersing niet weten te overtuigen, (2) de telefonische afpersing die begon in de zomer van 2018 en (3) het incident van december 2018 waarbij verzoeker op de grond zou zijn gegooid door een onbekende persoon die hem wilde bestellen, benadrukt de Raad dat niet hoeft te worden betwist dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers nalaten om *in concreto* na aan te tonen dat zij zich in geval van gebeurlijke nieuwe problemen in geval van terugkeer niet op de bescherming van de Venezolaanse staat zouden kunnen beroepen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 2.8. en in het bijzonder het besluit dat de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen, gelet op de Venezolaanse context, laag moet worden gezet, rekening houdend met de individuele omstandigheden. Verzoekers brengen in hun geval evenwel niet het minste element aan om dit vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen.

Verzoekers verklaren dat verzoeker naar aanleiding van het incident van oktober 2016 waarbij zijn wagen werd gestolen diezelfde dag nog klacht heeft ingediend bij de politie maar dat de politie niets heeft gedaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11 en p. 19; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9). Het loutere feit dat de daders niet werden gevonden, volstaat echter niet om te besluiten tot onwil van de politie om bescherming te bieden. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij diezelfde avond nog een som geld had betaald aan zijn belagers, waarna hij op aanwijzen van de mannen zijn auto beschadigd terugvond. Verzoeker bracht de politie hiervan op de hoogte, zonder er echter bij te vertellen dat hij naar aanleiding van de diefstal van zijn wagen ook werd afgeperst en geld had betaald, en kreeg te horen “wees blij dat je uw auto hebt gevonden.” Verzoeker verklaarde dienaangaande nog dat hij het verder ‘zo heeft gelaten’. Het spreekt echter voor zich dat de politie niet kan optreden met betrekking tot feiten waarvan verzoeker geen melding heeft gemaakt. Ook naar aanleiding van de (beweerde) telefonische afpersing en bedreigingen in 2018 diende verzoeker

blijkens zijn verklaringen een klacht in. De politie gaf aan dat ze de telefoonlijn zouden afluisteren. De telefoontjes bleven echter komen en toen verzoeker een tweede maal naar de politie ging om te vragen wat ze zouden doen, kreeg hij als antwoord: “*denk je dat je de enige in Venezuela bent die wordt bedreigd?*” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12-13 en p. 19-20). Dat het onderzoek van de politie (nog) geen resultaat had opgeleverd, betekent echter op zich niet dat de Venezolaanse autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De incidenten van december 2018 en maart 2019 werd door verzoekers klaarblijkelijk niet zwaarwichtig genoeg geacht om naar de politie te stappen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). Ook naar aanleiding van het incident met twee motorrijders in 2014 en het incident in de supermarkt in 2017 werd geen klacht ingediend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8 en p. 11; notities persoonlijk onderhoud dochter E., p. 15). Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet aannemelijk dat in hun geval de Venezolaanse overheid geen bescherming zou kunnen of willen bieden of dat zij daar geen toegang toe hebben, zoals omschreven artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de precaire veiligheidssituatie in de deelstaat Miranda, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

Dat de criminele feiten waarvan de familie in Venezuela het slachtoffer is geweest gevolgen hebben gehad voor hun fysieke en geestelijke gezondheid en dat zij er de laatste jaren in constante angst leefden, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift en zoals blijkt uit het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch verslag dd. 20 december 2020, doet geen afbreuk aan dit besluit. Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische getuigschriften bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat deze niet gedateerd zijn, hierin geen diagnose wordt gesteld en hierop zelfs de naam van de patiënt niet werd vermeld. Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest dd. 17 april 2020 waaruit blijkt dat verzoekster sinds de aanval in 2017 haar hand niet meer goed kan gebruiken, herhaalt de Raad nogmaals dat niet wordt betwist dat verzoekster gewond raakte aan haar linkerhand toen ze in mei 2017 werd aangevallen doch dit alleenstaand incident onvoldoende zwaarwichtig kan worden geacht om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre in dit attest nog gewag wordt gemaakt van post-traumatische stress-stoornis en wordt gesteld dat psychologische begeleiding werd aangevraagd, benadrukt de Raad dat uit dit attest niet blijkt dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Hetzelfde geldt voor het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch verslag dd. 20 december 2020. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoekster in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Hetzelfde geldt overigens voor de verklaringen die dochter J. heeft afgelegd doorheen de administratieve procedure. Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest I. t. Zweden, nr. 61204/09 van 5 september 2013, het arrest R.J. tegen Frankrijk, nr. 10466/11 van 19 september 2013, het arrest R.C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest Mo.M. t. Frankrijk, nr. 18372/10 van 18 april 2013, wijst de Raad er vooreerst op dat genoemde arresten betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam en dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekers zich in een gelijkaardige situatie bevinden dan de zaken in voornoemde arresten. Daarnaast stelt de Raad vast dat de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure voorgelegde medische documenten, waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken, in de bestreden beslissingen werden beoordeeld doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat deze stukken niet van dien aard zijn dat zij een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad verwijst dienaangaande ook naar de beoordeling onder punt 2.13.

2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst

de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat;*
b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat betreft opvang in een EU-lidstaat, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker in een situatie van extreme armoede terechtkomt.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

In casu heeft de zaak betrekking op de leefomstandigheden en humanitaire situatie in Venezuela, een niet-verdragsluitende staat die niet is gehouden aan positieve verplichtingen die voortvloeien uit EU-wetgeving. Zoals door het EHRM reeds benadrukt, heeft het EHRM niet de bedoeling om van verdragsluitende Staten te vereisen dat ze verdragsstandaarden opleggen aan andere niet-verdragsluitende Staten (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90). Deze situatie kan dan ook niet worden gelijkgesteld met de omstandigheden in de zaak M.S.S.

Evenmin kan de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Elmi. Zo vloeit de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet voort uit het gebruik van willekeurige oorlogsmethoden of -tactieken.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoekers omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico lopen om niet in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hen niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hen subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïsoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïsoleerde personen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat zij door hun Arabische herkomst nog meer getroffen zullen worden door de voedselcrisis en de verwijzing naar algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, tonen verzoekers immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht op het volgende gewezen: *“Ter zake dient te worden opgemerkt dat u, uw echtgenote en drie dochters in Venezuela steeds woonachtig waren in een huurhuis in Guatire (CGVS X, p.7). U had tevens een eigen woning die u zes à zeven jaar geleden heeft verkocht (CGVS X, p.7). U had in uw land twee auto’s, één heeft u verkocht om het vertrek van uw dochters te bekostigen, de andere staat bij een vriend in Venezuela. De bedoeling is om deze ook te verkopen (CGVS X, p.10). Tot 2013 was u in Venezuela steeds aan het werk (CGVS X, p.7-8). Hierna kwamen u en uw gezin financieel rond dank zij uw spaargeld en het werk van uw dochters (CGVS X, p.22). Hoewel u verklaarde dat uw spaargeld momenteel op is (CGVS X, p.22), mag worden aangenomen dat u bij een terugkeer zal worden ondersteund door uw dochters. Uw dochters hebben alle drie farmacie gestudeerd aan de universiteit en waren in Venezuela werkzaam in apotheken en een laboratorium (CGVS X, p.4-5 en CGVS X, p.5-8 en*

CGVS X, p.6). In 2015 kwam u nog drie maanden naar Europa om uw zussen in België en een neef in Zweden te bezoeken (CGVS X, p.10). U had tevens de financiële middelen om tot aan uw vertrek fysiotherapie te volgen en om uw dochters geld mee te geven naar België (CGVS X, p.10 en stuk 11). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen." Het bij aanvullende nota neergelegde artikel over het salaris van apothekers in Venezuela kan geen ander licht werpen op het voorgaande. Hetzelfde geldt voor de bij aanvullende nota neergelegde rekeningafschriften, aan de hand waarvan verzoekers pogen aan te tonen dat zij geen geld meer hebben, temeer niet kan worden uitgesloten dat zij daarnaast nog houder zijn van andere bankrekeningen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Venezuela, zouden terechtkomen in een menonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Waar verzoekers nog een vrees aanhalen om te worden besmet met het Covid-19-virus en verwijzen naar de falende publieke gezondheidszorg omwille van het Covid-19-virus, volstaat het ook hier op te merken dat de huidige pandemie niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekers aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land worden blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van hun bewering dat zij in Venezuela zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekers verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden worden onderworpen. Verzoekers brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Wat betreft de eigen medische problemen van verzoekers en hun stelling dat de door hen benodigde medicatie niet beschikbaar is in Venezuela, zoals moet blijken uit de bij aanvullende nota neergelegde krantenartikelen, benadrukt de Raad dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers ook hier niet aanvoeren, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Venezolaanse overheden hen op intentionele wijze de nodige medische zorgen zullen ontzeggen. Verzoekers kunnen desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij ook hebben gedaan zoals blijkt uit de informatie die bij aanvullende nota werd neergelegd en naar aanleiding waarvan hen een tijdelijk verblijfsrecht werd toegekend.

2.10.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Zoals vermeld in punt 2.7., kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers hun verklaarde regio van herkomst, namelijk de deelstaat Miranda, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.10.5. Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.12. Ook de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming en de door hen bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. De door verzoekers voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker zijn Syrische identiteitskaart, zijn Syrisch legerboekje, het Syrische familieboekje van de ouders van verzoekster, de Syrische uittreksels uit het burgerregister van verzoekers, hun Syrische huwelijksakte en hun Venezolaanse paspoorten bevatten enkel hun identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan. De verzekeringspapieren betreffende het incident van mei 2014 en de foto's van de beschadigingen die hun auto hierbij had opgelopen veranderen niets aan de vaststelling dat voornoemde gebeurtenis niet zwaarwichtig genoeg kan worden geacht om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Wat betreft de verzekeringspapieren en foto's van hun auto aangaande het incident van oktober 2016, evenals de klacht die verzoeker toen had ingediend bij de politie en de verklaring dat hij zijn auto had teruggevonden, herhaalt de Raad nogmaals dat op zich niet in twijfel wordt getrokken dat de auto van verzoekers toen werd gestolen maar zij de poging tot ontvoering evenals de daaropvolgende afpersing door dezelfde daders niet aannemelijk hebben gemaakt. Over deze laatste elementen wordt ook niets vermeld in voornoemde documenten. De medische documenten van verzoekster en de foto's waarop ze staat met een gips om haar hand, bevestigen enkel dat ze gewond raakte aan haar linkerhand toen ze in mei 2017 werd aangevallen, hetgeen op zich niet wordt betwist, maar wijzigen niets aan de vaststelling dat het beschreven incident geen vervolging inhoudt. Uit de foto's van verzoeker zijn verwondingen kan op geen enkele manier worden afgeleid dat deze dateren van na het incident van 2018 zoals verzoekers beweren. Dat verzoeker fysiotherapie heeft gevolgd in Venezuela, wordt op zich niet betwist. In de attesten die hiervan ter bevestiging worden voorgelegd en die dateren van 15 januari 2019 en 15 maart 2019, wordt verwezen naar het incident van oktober 2016. Dat verzoeker gewond raakte bij de diefstal van zijn auto hoeft echter niet in twijfel te worden getrokken. In de attesten in kwestie wordt echter niets vermeld over het incident van december 2018. Uit de verklaringen van verzoekers kan overigens worden afgeleid dat verzoeker reeds voor dit incident fysiotherapie volgde. Dit werd immers door verzoekers aangehaald als een van de redenen waarom zij niet samen met hun dochters op 12 september 2018 het land hebben verlaten. Verzoekster verklaarde in dit verband overigens expliciet: *“Omdat mijn man nog kinesitherapie volgde omdat hij in 2016 heel hard werd geslagen toen ze hem wilden ontvoeren (AZ wijst naar haar heup). Hij heeft ook last van zijn wervels en dan de leeftijd, dat helpt niet. Je ziet dat hij trilt aan zijn handen.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom in voornoemde attesten wél wordt verwezen naar de beweerde afpersing van juli 2018 nu uit verzoekers hun verklaringen duidelijk blijkt dat het in de zomer van 2018 niet verder ging dan telefonische afpersing en verzoeker hierbij bezwaarlijk verwondingen kan hebben opgelopen. De medische documenten betreffende verzoeker zijn rug- en schouderproblemen, de rekeningafschriften en de bij aanvullende nota neergelegde medische verslagen en letselcertificaat kunnen de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming evenmin in positieve zin ombuigen. De klacht die verzoeker zou hebben ingediend bij de politie op 7 juli 2018 omwille van de beweerde afpersing moet beoordeeld worden binnen het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissingen wordt terecht gewezen op de vage en weinig plausibele verklaringen van verzoekers omtrent de telefonische afpersing die volgens hen begon in de zomer van 2018. Wat er ook van zij, zelfs indien aan voornoemde klacht enige bewijswaarde zou worden toegekend, verandert dit niets aan het besluit dat niet wordt aangetoond dat de motieven voor de beweerde afpersing kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag en dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer niet volstaat om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tot slot is het de Raad niet duidelijk en verzoekers lichten evenmin toe wat zij nog beogen aan te tonen met de bij aanvullende nota neergelegde foto's van de gezinswag.

2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS